

בולט, שכתב את התסריטים לורנס איש ערב, דוקטור דיי וואגו ובתו של ריאן, וחיבר מחזות רבים, החליט עתה שהגיע הזמן להיות גם במאי. הוא נטל את רעייתו, השחקנית שרה מיילס, הטיל עליה את התפקיד הקשה והמסוכן של לידי קאר רולין לאמב — אשה שאהבה יותר מדי, וזכתה למעט מדי, מהרבים מדי שהתאהבה בהם.

הסרט שיצר, הוא כיום ההצלחה הגדולה ביותר של לונדון. נאמנות להיסטוריה? בנושא זה התנסה כבר בולט רבות בעבר. «אתה מוכרח לתמצת עובדות כאשר אתה צריך להציג מה שקורה ב־10 שנים, במסגרת של שעות». לכן, הוא טוען, צריך לפעמים להפוך כמה דמויות לדמות אחת, או לרכוז כמה מאורעות בתוך אחד. «אבל מעולם לא השתמשתי בסרט בעובדה מסולפת, בסופו של דבר, מי שרוצה עובדות יבשות, שיילך לספרייה, לא לתיאטרון או לקולנוע».

מה שחשוב לבולט — זו רוח הדברים, ועליה, הוא משתדל לשמור.

למשל, בסצינה הפותחת את הסרט, כאשר לידי קארולין דוהרת על סוסה בדהרה מטורפת על פני יערות ושדות, מגיעה הביתה, עולה את המדרגות בריצה, עוברת חדרים ומסדרונות מבלי להיעצר לרגע וכשהיא בקושי נושמת היא מבשרת לאמה ש, הוא ביקש סוף־סוף את ידה».

מרגע זה והלאה, צריך באמת להתייחס לרוח הדברים ולא לאמת ההיסטורית שמאחוריהם. בולט ויתר למשל לחלוטין על ילדי משפחת לאמב, כדי שהניכור בין השניים יהיה מבוסס בעיני קר על השוני המוחלט בין אופיו השמרני והמיושב של הבעל,

רות, ולפי עדותה לא תפסה כלל, שחמאה מורחים על לחם, כי חשבה שלחם וחמאה הם יחידה אחת. היצור הקטן והסררימנון זה בעל העיניים המבריקות, כונה על־ידי ידידה לסירוגין כ,סנאי" ו,פרא צעיר". בגיל 18 נישאה ליליאם לאמב, בנו של לורד מלבורן, לאחר שהיור אחריה במשך שלוש שנים רצופות. למעשה היה ויליאם בטוח רק בזהות אמו. היא היתה אחת המאהבות הידועות של התקופה, ולפי הסיפורים דאו ילדה כל אחד מששת ילדיה לאב אחר.

ויליאם, הבכור, נכנס מוקדם מאד לחיים פוליטיים, התגלה כאיש חריץ, בעל נימוי־סים למופת ונמרץ מאד בענייני מדינה. עם זאת, חסר את אלהט לו ציפתה אשתו.

מאהבים

מצוחצחים

ה שנים הראשונות של הנישואין היו שלווה למדי. אולם העננים לא יאחרו לבוא: בנם הבכור של ויליאם וקאר רולין נולד עם פגם במוח, ומת, 29 שנים מאוחר יותר, מפגר בשכלו וחסרי־ישע. שני ילדים נוספים מתו בגיל רך מאד, קארולין לא מצאה עוד כל סיפוק בבית, לבדה, שעה שויליאם התמסר לענייני הפרלמנט. תחילה, לקחה לעצמה מאהבים כמקובל, מן הנערים המצוחצחים שבאופנה. היא פגשה שני בייירון לאחר שקראה הגהות של צ'ילד הארולד, הפואמה שהפכה אותו למשורר האופנה בלונדון.

תחילה, היו יחסיהם אפלטוניים, הם אפילו חששו זה מפני זה. «מטורף, רע ומסוכן» הגדירה קארולין את בייירון ביו־מנה, לאחר פגישה ראשונה. «נשים רזות מוכירות לי פרפרים מיובשים» כתב ביי־רון, והמשיך, «שלי רודף אותי בחלומותי» ברמזו על מיבנה גופה הדק של לאמב. למרות הטירוף והשלל, גברה האהבה על שניהם.

לאחר שנה סוערת, החלה השלהבת, לפחות בליבו של בייירון, לדעוך. אבל לא בליבה של אהובתו.

ברור, אם כך, שסיפור מוצלח יותר לסרט קשה למצוא. ואם כבר סרט, האם אפשר היה לצפות למישהו מתאים יותר מרוברט (אדם לכל עת) בולט שיביא אותו אל הבד?

ביירון בסרט

אליו אומנותי שמחציתו ראוותנות ריקה ומאחוריה ניצוצות של גאונות, כשהדגש מושם על ה־צד הריקני יותר מאשר על הכישרון.

הוד התרוממות

לידי קארולין לא־מב (שרה מיילס) מחופשת למשרתת כושית קטנה, מסוככת במניפה ענקית על אהו־בה, לורד ביירון, המחופש לפחה תורכי, בהופיעם לנשף־חסיכות.

טירוף האהבה של קארולין לאמב, בור כות משחק בלתי־רגיל לחלוטין של שרה מיילס, מומחש בסרט באמנות מופלאה. סצינת נסיון ההתאבדות, אף שהועברה מטרקלינה של לידי היתקוט לזה של הדוכס מווליינגטון — שמרה על כל עוצ־מתה המקורית. את אחד משיאי הסרט פגישה, שאין עליה ידיעות מדוייקות, בין לאמב למלך, שהיה בעבר בין מאהבי אמו. בפגישה זו מגסים לשכנע את הפולרי טיקאי הצעיר לנטוש את אשתו המבישה, על־מנת לעלות בסולם הדיפלומטי.

סצינות צנועות

ומדהימות

א זכר שניוני פרטים אלה או אחרים אינם יכולים להעבי על העובדה ש־בולט הטיב לצייר את החברה הבריטית של אותה תקופה, אשר לא התנגדה לחטא.

לורד ביירון נהנה להציג את פילגשו כשיפחה חרופה, היא מצידה ציפצפה על דעת הקהל, לא נרתעה מלבנות את עצמה, בתחפושות ובלעדיותה, גם כשהיתה מוזמנת וגם כשלא היתה רצויה. לאחר שלורד ביירון השליך אותה מעליו, נהגה לשכב מכל הבא ליד.

אלא רק למבוכה שיכולה להיווצר סביבו. בעזרתו של הצלם אוטואלד מוריס, (אשר צילם גם את כנר על הגג) הוא מציג את כל הראווה ותאוות־התצוגה שבאותה החברה. יחד עם זאת, הוא מדהים בסצינות צנועות, כמו זו המתרחשת בהדר־השינה הלבן כולו, בה מסתגרת לידי קארולין שדעתה נטרפה עליה. עם שחקנים כמו לורנס אוליביה, מרגרט לייטון, ג'ון מילס ופאמלה בראון בתפקידי מישנה — הצלחתו מובטחת.

ואולי טמון מוסרי־השכל של הסרט כולו במשפט שאמר ויליאם לאמב — שהיה מאוחר יותר לורד מלבורן (בסרט מגלם אותו ג'ון פינץ', מאקבת ופרנדי) — משפט שנאמר במציאות, ולא דווקא על מסך הקולנוע: «אף אדם אינו שווה מאו־מה. עד אשר אינו מגלה כי הוא שווה. זהו הצעד הראשון לקראת היותו ראוי להערצה או הערכה. עד שהוא עושה צעד זה, אין לו תקווה».